

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 493/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 6 Co 292/2018 a sp. zn. 6 Co 63/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v odvolacích konaniach vedených pod sp. zn. 6 Co 292/2018 a sp. zn. 6 Co 63/2021 (ďalej aj „napadnuté konania“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal jej náhradu trov konania a primerané finančné zadosťučinenie v sume 8 000 eur, ktoré odôvodňuje s dôrazom na predmet konania, ktorým je ochrana osobnosti, pričom konečné vyriešenie daného sporu je pre sťažovateľku mimoriadne dôležité.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že na základe žaloby podanej sťažovateľkou v roku 2014 Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12 C 338/2014-238 z 26. júna 2018 zamietol žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala ochrany osobnosti a s ňou spojeného nároku na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 3 000 eur. Odvolacie konanie vedené

pod sp. zn. 6 Co 292/2018 začalo 10. augusta 2018 podaním odvolania sťažovateľky proti prvoinštančnému rozsudku, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 292/2018-304 zo 16. januára 2019 (sťažovateľke doručený 6. februára 2019) tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Predmetné odvolacie konanie trvalo necelých sedem mesiacov.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadla sťažovateľka dovolaním, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3 Cdo 58/2020 z 25. marca 2021 tak, že ho zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie 25. mája 2021, kde je vedená pod sp. zn. 6 Co 63/2021. Krajský súd ku dňu podania ústavnej sťažnosti o odvolaní sťažovateľky nerozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka uvádza, že od podania odvolania ku dňu podania ústavnej sťažnosti uplynulo obdobie troch rokov a siedmich mesiacov.

5. Sťažovateľka argumentuje, že je potrebné *„vychádzať súčasne z celkovej dĺžky odvolacieho, ako i dovolacieho konania, pretože napokon k dovolaciemu konaniu by nikdy nebolo došlo, keby porušovateľ prvotne nevydal nezákonné rozhodnutie. Porušovateľ zodpovedá za celkovú dĺžku odvolacieho i dovolacieho konania v trvaní 3 rokov a 2 mesiacov, čo je potrebné považovať za zbytočný prieťah v súdnom konaní, spôsobený neefektívnou a nesústredenou činnosťou porušovateľa. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí zrušil rozsudok porušovateľa v dôsledku porušenia práva sporových strán na spravodlivý proces, a to vydaním arbitrárneho rozhodnutia.“*

6. Skutočnosť, že vec bola vrátená krajskému súdu na opätovné prejednanie odvolania a na opätovné rozhodnutie, tak svedčí podľa názoru sťažovateľky o jeho nesústredenom postupe, ktorým došlo k prieťahom v napadnutom konaní.

7. Sťažovateľka uvádza, že výsledok konania je pre ňu mimoriadne významný, keďže predmetom konania vo veci samej je ochrana osobnosti a súvisiaci nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Napadnuté konanie pritom nepovažuje za skutkovo či právne zložité, pretože ide o jednoduchý skutkový stav so zameraním sa na uverejnený článok žalovaného. Podľa sťažovateľky ani faktická zložitosť veci nezbavuje konajúce súdy zodpovednosti za prieťahy spôsobené neodborným vedením, nesprávnou organizáciou práce, neefektívnosťou, neúčelnosťou či nesústredeným konaním. Zároveň uviedla, že je presvedčená, že k prieťahom v konaní došlo výhradne samotným postupom krajského súdu, konkrétne jeho neefektívnou a nesústredenou činnosťou, ktorá vyústila do zrušenia jeho rozsudku v dovolacom konaní a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Absenciu rozhodnutia o odvolaní strany po dobu dvoch rokov a siedmich mesiacov považuje sťažovateľka, poukazujúc na celkovú dĺžku konania (viac ako 7 rokov), za zjavne neprimeranú a nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom krajského súdu v odvolacích konaniach vedených pod sp. zn. 6 Co 292/2018 a sp. zn. 6 Co 63/2021.

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

10. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zo svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 363/2021, II. ÚS 217/2021, I. ÚS 225/2021) týkajúcej sa konania iniciovaného sťažovateľkou vedeného okresným súdom, krajským súdom a najvyšším súdom zistil, že odvolanie sťažovateľky proti negatívnemu rozsudku okresného súdu bolo podané 10. augusta 2018 a vec bola krajskému súdu predložená 28. novembra 2018, kde bola vedená pod sp. zn. 6 Co 292/2018. Krajský súd rozhodol vo veci po dvoch mesiacoch rozsudkom č. k. 6 Co 292/2018-304 zo 16. januára 2019, ktorý bol zrušený v dovolacom konaní. Vec bola vrátená krajskému súdu 25. mája 2021 a bola jej pridelená nová sp. zn. 6 Co 63/2021. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti krajský súd vo veci konal 3 mesiace, pričom o odvolaní sťažovateľky opätovne nerozhodol.

11. Ústavný súd podotýka, že z jeho judikatúry vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08).

12. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 340/2013, III. ÚS 566/2014, IV. ÚS 201/2018, I. ÚS 115/2019, II. ÚS 234/2019).

13. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

14. Ústavný súd, zohľadňujúc skutočnosti uvedené v bode 6 a tiež okolnosť, že sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť iba 3 týždne od právoplatnosti uznesenia č. k. II. ÚS 363/2021 z 25. mája 2021 právoplatného 5. augusta 2021 (ktorým ústavný súd odmietol jej ústavnú sťažnosť smerujúcu proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 292/2018

ako zjavne neopodstatnenú), na ktorého závery poukazuje, súčasne konštatuje, že doterajšia dĺžka napadnutých konaní nesignalizuje nečinnosť či neefektívnu činnosť v ústavne relevantnej intenzite, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou označených práv.

15. Sťažovateľkou uvádzanú námietku, že krajský súd nesie zodpovednosť aj za dovolacie konanie, posúdil ústavný súd ako zmätočnú, keďže dovolacie konanie prebiehalo na najvyššom súde, ktorého postup nie je ústavnou sťažnosťou sťažovateľky vôbec dotknutý. Okrem toho z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že samotný postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 58/2020 pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľky bol predmetom preskúmania ústavným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 217/2021, v ktorom bola ústavná sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako zjavne neopodstatnená uznesením č. k. II. ÚS 217/2021 z 11. mája 2021.

16. Ústavný súd na základe uvedenej argumentácie ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

17. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu